

кафедральної системи ІППО є: забезпечення єдиної інноваційної політики у всіх сферах діяльності кафедр; виділення складу функціональних служб і підрозділів, для виконання поставлених короткотривалих або довготермінових завдань, що ґрунтуються на чіткому узгодженні інтересів кількох керівників структурних підрозділів кафедральної системи, які претендують на доступ до одних і тих самих ресурсів [2]. Основна увага при цьому має концентруватися не стільки на вдосконаленні діяльності окремих підрозділів, скільки на інтеграції всіх видів діяльності, створенні умов, що сприяють ефективному виконанню визначених цілей та поставлених завдань. Існуюча нині система управління кафедрами в ІППО створює умови для функціонування кафедр, але не забезпечує їх розвиток. Одна з основних проблем управління розвитком кафедральної системи ОІППО на даний час полягає в тому, що окремі кафедри, їх структурні підрозділи та самостійні *науково-методичні структури* необхідно інтегрувати у *науково-освітню кафедральну систему*, для розвитку якої потрібні особливі механізми управління. Таким чином необхідно будувати нову систему управління кафедрами, зорієнтовану на новий характер зв'язків та відносин із зовнішнім та внутрішнім середовищем, на використання сучасних стратегічних інструментів як засобів підвищення конкурентоспроможності самих кафедр, ОІППО й активізації освітньої політики організації.

Список використаних джерел:

1. Єльнікова Г. В. Основи адаптивного управління: курс лекцій / Г. В. Єльнікова. – Х.: Вид. гр. «Основа», 2004. – 128 с.
2. Кравченко Г. Ю. Адаптивне управління розвитком інститутів післядипломної педагогічної освіти в Україні [Текст] монографія / Ганна Юріївна Кравченко. – Х.: «Смугаста типографія», 2015. – 300 с.

Кравченя А.О.

викладач,

Комунальний заклад

«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»

Харківської обласної ради

МОНІТОРИНГ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНФОРМАТИКИ

Під впливом соціальних, економічних, інформаційних реформ відбуваються зміни в усіх сферах суспільства, в тому числі й освіті. Сьогодні конкурентоспроможність вищих педагогічних навчальних закладів визначається якістю професійної підготовки майбутніх учителів, яка певною мірою залежить від управління освітнім процесом.

Для забезпечення ефективного управління якістю професійної підготовки майбутніх учителів інформатики необхідно використовувати сучасні освітні технології, інтегрувати традиційні та інноваційні методи, форми навчання та управління, а також проводити моніторинг.

У ході роботи над дослідженням встановлено, що науковці пропонують різні підходи до моніторингу, а саме:

- засіб удосконалювання системи інформаційного забезпечення управління освітою (П. Анісімов, В. Зуєв, О. Майоров, Г. Пономарьова, Л. Шибасєва);

- спосіб підвищення ефективності стратегічного планування розвитку середньої й вищої професійної освіти (А. Галаган, Г. Єльнікова, А. Савельєв, Т. Сорочан, Л. Семушіна);

- інструмент для підвищення якості управлінських рішень і здійснення педагогічних інновацій (В. Докучаєва, А. Харківська, Є. Хриков, Н. Шарата);

- засіб оцінки якості освіти (В. Кальней, Л. Петриченко, Н. Михайлова, Н. Селезньова);

- інформаційну основу в системі оцінювання й управління якістю освіти на регіональному рівні (М. Гузаїров, І. Єлісеєв, О. Касьянова, А. Сапронов).

А. Харківська зазначає, що в умовах децентралізації та демократизації управління вищою освітою має встановитися реальна автономія ВНЗ, в межах якої однією з академічних свобод стане право і обов'язок навчальних закладів щодо розроблення власних (індивідуальних) систем забезпечення якості вищої освіти на підґрунті результатів внутрішнього моніторингу якості освіти [2].

Л. Крамаренко, підкреслює, що здійснення моніторингу освітнього процесу держава бере на себе шляхом регулярного збору інформації, об'єктивного аналізу та прийняття відповідних рішень. Всебічний моніторинг навчально-виховного процесу дає змогу оперативно вирішувати поточні проблеми, не чекаючи їх можливого розвитку [1].

У зв'язку зі сказаним вище для реалізації моніторингу управління якістю професійної підготовки необхідно: анкетування, тестування, співбесід, постійно відстежувати та накопичувати інформації на основі:

- документації та матеріалів, отриманих у ході акредитації та ліцензування,

- звітів про успішність студентів відповідних спеціальностей,

- комплексних та ректорських контрольних робіт,

- результатів планових і спеціально організованих моніторингових досліджень.

Ми погоджуємося з Л. Крамаренко, яка зазначає [1], що отримана в процесі моніторингу інформація має відповідати таким вимогам: об'єктивність (відображення реального стану справ); точність (мінімальність у похибках вимірювань); повнота (оптимальність джерел інформації); достатність (прийняття обґрунтованих рішень); систематичність (приведення різноджерельної інформації до спільного знаменника); оперативність (своєчасність інформації); доступність (реальність вирішуваних проблем).

Таким чином, інформатики необхідним є здійснення моніторингу ефективності управління їх професійної діяльності.

Визначені організаційно-педагогічні умови управління якістю професійної підготовки майбутніх учителів інформатики сприятимуть: ефективності цього управління; розвитку професійних здібностей, креативного мислення, саморозвитку, самовдосконаленню; ефективному використанню технологій інтегрованого подання знань за допомогою

гіпермедіа, мультимедіа; діагностиці та корекції отриманих результатів професійної підготовки.

Список використаних джерел:

1. Крамаренко, Л. І. Система моніторингу якості професійної підготовки майбутніх вчителів початкових класів у Нікопольському педагогічному училищі [Текст] / Л. І. Крамаренко // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Сер. Педагогіка / голов. ред. Г. Терещук; редкол.: І. Задорожна, В. Кравець, Л. Морська [та ін.]. – Тернопіль: ТНПУ, 2015. – № 2. – С. 137–141.
2. Харківська А. А. Моніторинг якості освіти у вищих навчальних закладах: світовий досвід / А. А. Харківська // Теорія і методика професійної освіти: електрон. наук. фах. вид. / Інститут професійно-технічної освіти НАПН України. – 2016. – Вип. 9. – Режим доступу: <http://tmpe.profua.info/index.php/editions>

Лебідь О.В.

докторант,

*Дніпропетровський університет
імені Альфреда Нобеля*

ПРОБЛЕМА СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОСВІТИ У ДОСЛІДЖЕННЯХ УКРАЇНСЬКИХ НАУКОВЦІВ

Нові економічні реалії змушують дослідників і практиків нашої країни шукати адекватні форми, методи та інструменти ефективного управління системою освіти. Одним з перспективних напрямків в цій галузі є стратегічне управління, що стало основою стабільного розвитку і забезпечення стійкості освітньої системи в розвинених країнах протягом більш ніж двох десятиліть.

Орієнтація на забезпечення довгострокового успіху навчальних закладів різних рівнів освіти в мінливих умовах зовнішнього середовища обґрунтовує перехід до стратегічного управління як одного з найбільш перспективних управлінських нововведень в освіті. Досягнення високої якості освіти стає більш реалістичним через постановку головних цілей, детермінацію стратегій їхнього досягнення та стимулювання працівників на ефективне упровадження окреслених планів у щоденній роботі. Це визначає все більшу актуальність теорії стратегічного управління в освіті [2, с. 52].

Наразі в українській науці формується науковий напрям стратегічного управління в освіті, який слід визначати як галузь стратегічного управління організаціями.

Значний внесок у розробку проблем стратегічного управління системою освіти України і сучасним українським закладом освіти зробили Н. Галяндін (стратегічне управління людськими ресурсами у навчальному закладі), В. Гуменюк (стратегічні напрями діяльності керівників закладів освіти), Г. Дмитренко (цільове управління освітою), Т. Жорняк (стратегічні ініціативи в управлінні національною освітою), Н. Родіонов (стратегічне управління розвитком професійно-технічної освіти), Н. Рожанська (місія сучасної гуманітарної освіти), І. Семенець-Орлова (стратегічне управління освітніми змінами), І. Чернеляк (стратегічні проблеми системи вищої освіти України),